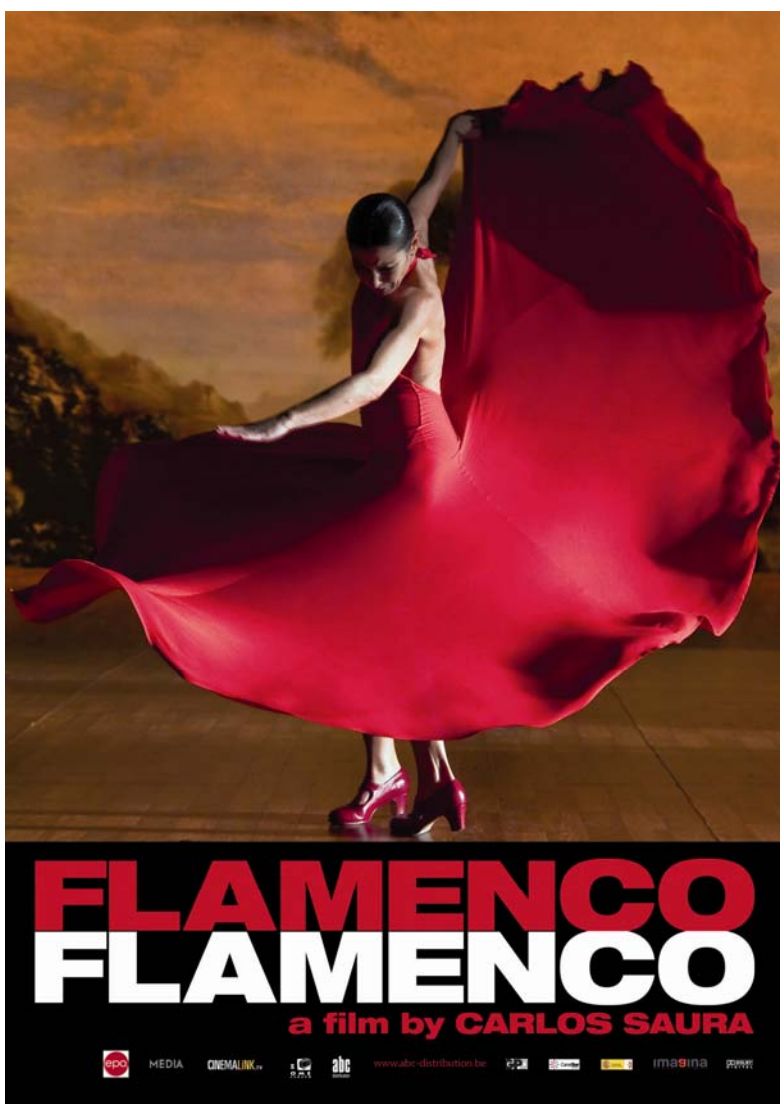

ABC Distribution
Kaasstraat 4
2000 Antwerpen
t. 03 – 231 0931
www.abc-distribution.be
info@abc-distribution.be

presenteert / présente

release: 14/09/2011

Persmappen en beeldmateriaal van al onze actuele titels kan u downloaden van onze site:
Vous pouvez télécharger les dossiers de presse et les images de nos films sur:

www.abc-distribution.be

Link door naar PERS om een wachtwoord aan te vragen.
Visitez PRESSE pour obtenir un mot de passe.

FLAMENCO FLAMENCO – synopsis nl + fr

FLAMENCO, FLAMENCO is een wervelend eerbetoon aan de schoonheid en diversiteit van de Spaanse nationale dans: de flamenco! Gebruikmakend van de romantische setting van een oud treinstation, Plaza de Armas in Sevilla, passeren de grootste flamencosterren de revue en dansen zij de sterren van de hemel.

De Spaanse regisseur Carlos Saura (1932) is beroemd om zijn meeslepende dansfilms. Met het veelgeprezen film CARMEN (1983) toonde hij zich al eerder een meester in het in beeld brengen van flamenco. Zijn FLAMENCO (1985) zette flamenco definitief op de cinematografische kaart, gevolgd door het wervelende FADOS (2007). In zijn nieuwste film FLAMENCO, FLAMENCO schitteren grootheden als José Miguel Carmona, Niña Pastori, Farruquito en Sara Baras in een cinematografie van Vittorio Storaro (APOCALYPSE NOW, THE LAST EMPEROR). Saura heeft drie Oscarnominaties op zijn naam staan, in 2008 ontving hij de "Global Life Time Achievement Award" op het internationaal filmfestival van Mumbai.

FLAMENCO, FLAMENCO is niet alleen een must-see voor elke flamenco-liefhebber, maar ook iedereen die houdt van muziek, dans, film en natuurlijk Spanje!

Quinze ans après avoir tourné Flamenco, film consacré à ce genre musical et à cette danse propres à l'Espagne, le cinéaste Carlos Saura revisite le même thème avec FLAMENCO, FLAMENCO.

Pourquoi renouer avec ce genre? Parce que beaucoup de choses ont changé, selon le cinéaste. «Il y a, en Espagne, une nouvelle génération fantastique d'artistes, de chanteurs et danseurs du flamenco. J'ai pensé que ce n'était pas une mauvaise idée de montrer ce qui avait changé. Mon film présente de grands noms du flamenco et de jeunes représentants de cet art.»

Le cinéaste espagnol Carlos Saura (1932) est connu de ses films de danse entraînants. Il s'est montré un maître dans la mise au grand écran du flamenco avec son film récompensé CARMEN (1983). Et avec FLAMENCO (1985) il a mis le flamenco définitivement sur la carte cinématographique, suivi par le film étourdissant FADOS (2007).

Dans FLAMENCO, FLAMENCO les vedettes de flamenco comme José Miguel Carmona, Niña Pastori, Farruquito et Sara Baras brillent dans une cinématographie de Vittorio Storaro (APOCALYPSE NOW, THE LAST EMPEROR). Saura a obtenu trois nominations pour un Oscar, en 2008 il a reçu le "Global Life Time Achievement Award" au festival du film international de Mumbai.

Lengte 90min. / Taal: Spaans / Land: Spanje

Durée 90min. / Langue: espagnol / Pays: Espagne

FLAMENCO FLAMENCO – cast

Sara Baras

José Miguel Carmona

Montse Cortés

Paco de Lucía

Farruquito

Israel Galván

José Mercé

Estrella Morente

Soledad Morente

Niña Pastori

Miguel Poveda

Manolo Sanlúcar

Tomatito

Eva Yerbabuena

Antonio Zúñiga

FLAMENCO FLAMENCO – crew

regisseur / réalisateurCarlos Saura
scenario / scénarioCarlos Saura
art director / directeur de la photographieVittorio Storaro
geproduceerd door / produit parJesús Caballero
.....Leslie Calvo
.....Carlos Saura Medrano
montageVanessa Marimbert
make-upCarolina Madera
.....Yolanda Piña
production managementLeslie Calvo
geluid / sonJorge Marín
.....Ricardo Viñas
visual effectsAdriano DiRicco
.....Fabrizio Storaro
camera / caméraSimone D’Arcangelo
.....Paolo Frasson
.....Roberto Gentili
kostuums / costumesAusten Júnior

FLAMENCO FLAMENCO – Carlos Saura

Carlos Saura werd op 4 januari 1932 geboren in Huesca, Spanje. Zijn passie voor beeldende kunst ontstond door de invloed van zijn broer Antonio die schilderde en de liefde voor muziek kreeg hij mee van zijn moeder die pianiste was. Toen Saura een tiener was, begon hij zich bezig te houden met fotografie en in 1950 maakte hij zijn eerste film met een 16 mm camera. Saura is een uitstekende fotograaf en combineert deze activiteit met het maken van films.

Toen Saura naar Madrid vertrok om zijn carrière in Industrieel Ontwerp voort te zetten, bleef zijn fascinatie voor fotografie, cinema en journalistiek hem achtervolgen.

Hij besloot van studie te veranderen en schreef zich vervolgens in bij het Instituto de Investigaciones y Estudios Cinematográficos (Cinematografische Studie en Onderzoeksinstituut). Soms combineerde hij zijn cinematografische studie met de cursussen aan de Escuela de Periodismo (School voor Journalistiek). In 1957 stopte hij met zijn studies en ontving hij zijn regisseursbul. In hetzelfde jaar maakte hij zijn laatste korte film *La Tarde del domingo*. Saura werkte daarna tot 1963 als professor.

In dit jaar werd hij vanwege politieke redenen (Franco's regime) van school verwijderd.

Saura is een nationaal en internationaal gewaardeerde regisseur. Hij won vele prijzen, waaronder de Zilveren Beer op het Berlijn Festival voor *La Caza* (1966) en voor *Peppermint Frappé* (1967). Speciale Jury Awards in Cannes voor *La Prima Angélica* (1974) en voor *Cría Cuervos* (1976). Bovendien werd hij in 1979 met de film *Mamá cumple cien años* (1979) genomineerd voor een Oscar in de categorie beste buitenlandse film, en won de film de Speciale Jury Award op het San Sebastian Festival.

Vanaf de jaren '80 verlegt Carlos Saura zijn interesse naar muziek en dans. Het is de gelegenheid om zich volledig te laten gaan in een filmische esthetica waarbij hij gebruik maakt van uitzonderlijk verzorgde effecten van transparantie, projectie en licht. Hij verwezenlijkt zo een trilogie van flamenco samengesteld uit *Carmen* (1983), *Bodas de sangre* (1981) en *El amor brujo* (1985). Nog later brengt de Spaanse filmmaker een ode aan de tango in de gelijknamige film (*Tango*, 1998), altijd in samenwerking met de danser en choreograaf Antonio Gades. Het daaropvolgende jaar maakt hij een persoonlijk portret van een van zijn favoriete schilders Goya, de film wordt gedragen door de picturale schoonheid en het fantastisch realisme die zo kenmerkend zijn voor hem. In 2002 keert Saura terug naar de flamenco de danseres Aida Gomez te filmen in de balletopvoering *Salomé*.

Saura keert terug naar zijn Spaanse roots en in 2005 ook naar het witte doek met *El séptimo día*, met Victoria Abril en José García. Twee jaar later verwezenlijkt hij *Fados*, waarin hij zijn persoonlijke stempel drukt op het populaire Portugese muziekgenre.

Hij blijft geïnspireerd door muziek in elke vorm en maakt in 2010 een historische adaptatie van *Don Giovanni*, de geboorte van een opera, de geschiedenis van Lorenzo da Ponte, een jonge priester, vriend van Casanova, die van Venetië werd verbannen door de inquisitie.

filmografie / filmographie

2007 *Fados*

2005 *Iberia*

2002 *Salomé*

1999 *Goya en Burdeos*

1998 *Tango, no me dejes nunca*

1995 *Flamenco* (de Carlos Saura)

1989 *La Noche oscura*

1988 *El Dorado*

1983 *Carmen*

1981 *Deprisa, deprisa*

1979 *Mamá cumple cien años*

1976 *Cría cuervos*

1974 *La Prima Angélica*

1970 *El Jardín de las delicias*

1967 *Peppermint Frappé*

1966 *La Caza*

1964 *Llanto por un bandido*

1957 *La Tarde del domingo*

1956 *El Pequeño río Manzanares*

Carlos Saura est né dans une famille d'artistes le 4 janvier 1932: sa mère pianiste et son frère peintre lui font découvrir très tôt des œuvres qui vont déterminer sa carrière. Adolescent, il se lance dans la photographie dont il fait son métier puis commence à réaliser des reportages. Il s'inscrit en 1952 à l'Instituto de Investigaciones y Estudios Cinematograficos et y enseigne à la fin de ses études jusqu'en 1963. Il réalise son

premier long métrage et provoque les foudres du régime franquiste en 1959 avec *Los Golfos*, dans lequel il aborde un thème qui lui sera cher: celui des marginaux.

En but à la censure, le cinéaste recourt à des métaphores et au symbolisme, ce qui lui permet de critiquer la société franquiste et de s'attaquer aux piliers du régime que sont l'église, l'armée et la famille, dans des films comme *Le Jardin des delices* (1970), *Anna et les loups* (1972) et *La Cousine Angelique* (1973).

Pendant toute cette période, Carlos Saura est inspiré par une muse avec qui il tourne neuf films et qu'il finit par épouser: Geraldine Chaplin. Il réalise son plus gros succès avec *Cria Cuervos* qui remporte le Grand Prix du Jury à Cannes en 1976 et dont la musique originale est un véritable tube.

A partir des années 80, Carlos Saura s'intéresse plus particulièrement à la musique et la danse. C'est l'occasion de laisser libre cours à une esthétique picturale avec des effets de transparences, des projections et des lumières particulièrement soignées. Il réalise ainsi une trilogie de flamenco composée de *Carmen* (1983), *Bodas de sangre* (1981) et *El amor brujo* (1985). Plus tard, le réalisateur espagnol célèbre également le tango dans son film du même titre (*Tango*, 1998), toujours en collaboration avec le danseur et chorégraphe Antonio Gades. L'année suivante, il livre un portrait personnel d'un de ses peintres préférés avec *Goya*, condensé de l'esthétisme pictural et du réalisme fantastique qui le caractérisent. En 2002, il revient enfin au flamenco en filmant la danseuse Aida Gomez à travers le ballet de *Salomé*.

De retour aux sources espagnoles, l'année 2005 voit la renaissance de Carlos Saura sur grand écran avec *Le 7ème jour*, aux côtés de Victoria Abril et de José Garcia. Très prolifique, le metteur en scène réalise *Fados* deux ans plus tard apportant sa touche personnelle à ce genre musical portugais. Toujours très inspiré par la musique sous toutes ses formes, il livre en 2010 une adaptation historique avec *Don Giovanni*, naissance d'un opéra, l'histoire de Lorenzo da Ponte, jeune prêtre ami de Casanova, banni de Venise par l'inquisition.

FLAMENCO FLAMENCO – Carlos Saura Awards

- Silver Bear for LA CAZA at the Berlin International Film Festival.
- Silver Bear for PEPPERMINT FRAPPÉ at the Berlin International Film Festival.
- Jury Prize for LA PRIMA ANGELICA at Cannes Film Festival.
- Jury Prize for CRIA CUERVOS at Cannes Film Festival. Nominated for a Golden Globe Award.
- Golden Bear for DEPRISA, DEPRISA at the Berlin International Film Festival.
- Best Actor Award for ELISA VIDA MIA at Cannes Film Festival.
- Jury Prize for MAMA CUMPLE 100 AÑOS at the San Sebastian International Film Festival. Nominated for an Oscar.
- New York Film Critics' Circle Award for BODAS DE SANGRE. Jury Award at the Montreal World Film Festival.
- Best Actor Award for DULCES HORAS by the New York Film Critics Circle.
- His film CARMEN was awarded the following prizes and nominations:
 - * Grand Prix of the C.S.T. at Cannes.
 - * International Critic's Prize by the F.I.P.R.E.S.C.I. at Cannes.
 - * Nominated for a Hollywood Academy Oscar.
 - * Nominated for a Golden Globe Award.
 - * Nominated for a César Award in France.
 - * BAFTA Foreign Language Film Award, UK.
 - * Best Foreign Language Film Award in Japan.
 - * Best Foreign Language Film Award in Germany.
 - * Jury Award at the Montreal World Film Festival.

- Best Actor Award for LOS ZANCOS at the Venice Film Festival.
- Two Goya Awards for EL AMOR BRUJO. Jury Award at the Montreal World Film Festival.
- Best Actor Award at the European Film Awards and Montreal for ¡AY CARMELA! 13 Goya Awards, including Best Director and Film.
- In 1994 he won the Best Director and Best Film Awards for DISPARA at the 3rd Punta del Este Spanish Film Week (Uruguay).
- In 1994 he was awarded the Golden Rose for SEVILLANAS in Montreux (Switzerland).
- In 1995 he received a Special Mention for FLAMENCO at the Ondas Awards in Spain.
- Best Director Award for PAJARICO at the Montreal World Film Festival. Jules Verne Award in Nantes.
- TANGO was nominated for a Golden Globe Award and an Oscar. The film won a Goya award. Best Foreign Language Film at the San Diego Film Critics Society Awards.
- In 1999 he received the Ecumenical Jury Award and the Best Artistic Contribution Award for GOYA EN BURDEOS at the Montreal World Film Festival. Five Goya awards.
- BUÑUEL Y LA MESA DEL REY SALOMÓN won a Goya award.
- Best Artistic Contribution Award for SALOMÉ in Montreal. One Goya award.
- Best Director Award for EL SÉPTIMO DÍA in Montreal. Four Goya awards.
- IBERIA won one Goya award.
- FADOS won one Goya award.
- In 2007 he was awarded the Honourable Golden Shell for his career, at the San Sebastián International Film Festival.

FLAMENCO FLAMENCO – Director's notes

It is always difficult to write about the ideas that lead me to create my musical films.

It is difficult because the actual scripts I use are barely three or four pages long where the different dances that have been chosen are in order, with the artist's name and the space in which the dance might develop. It is even more difficult because part of the stimulus, the fun that always comes with the filming is based – let's face it – on the possibility of improvising in this type of cinema.

The first job was to look for the artists who would star in the film. I obviously do not believe I am so much an expert (or a fool) as to take on this responsibility and important decision regarding the film without the help of a magnificent adviser: in this case, Isidro Muñoz, Manolo Sanlúcar's brother.

We both agree that there is a new and incredibly powerful flamenco; flamenco by young talents who are trying to make it in our country and abroad? They have so much to offer – both in orthodox flamenco and in fusion flamenco, with other music styles with which they are experimenting.

We also believe that the reality of this art cannot be conveyed as such without some of the great masters we are so lucky to have in Spain. So, our first mission was to start 'placing' the different artists we already know in the history of flamenco in the different areas (Paco de Lucía, Manolo Sanlúcar, José Mercé...); we talked with each one of them personally. First we listened to their suggestions, and then we suggested alternatives that they might have not decided to try yet, and that could prove interesting to them.

These important names have become part of the 'core' of the musical structure of the film; a kind of tree trunk on which to support the rest: what the younger artists and those who did not appear in the first film had to offer.

In this sense, the list is extremely interesting: Estrella Morente, Sara Baras, Miguel Poveda, Israel Galván, Eva la Yerbabuena... Such talent!

As I said at the beginning, I like to keep the 'final script' open; at least until I, together with my collaborators, have seen the rehearsal of the dances proposed by the artists, or until I have listened to the demos we get sent.

But experience tells me that it is folly simply to organise the dances in an impressionistic way, alternating 'fast' and 'slow' dances, or in blocks of singing, dancing and just music, or any other didactic way. This solution always ends up bringing down the show, for some reason.

But for this film we decided not to have a fiction story on which to base the drama, in order to look for a possible solution for this 'downfall'. The problem is that I believe that if we include anything else but the beauty of this music and dancing in front of the cameras we will betray the pureness of this art!

So, I suggested to Isidro that we could maintain two narrative elements that were different to the usual ones, that would support the performances and that would enable us to communicate with the audience in a subliminal way while the show unfolds.

These elements are:

A life journey and...light

The first one, a life journey, goes through the entire life cycle of a man, through music. In order to achieve this, we used the different flamenco styles creatively: it begins with birth (flamenco lullaby), childhood (influences: Moorish-Andalusian, Pakistani music, blending and enriching), adolescence (the most solid and lively styles), adulthood (solemn singing); 'death' (the deep area, pure sentiment). And it finishes off with rebirth based on the proposals for the future by the young interpreters.

The great masters (Paco de Lucía, Manolo Sanlúcar,...) accompany the new talents in this journey, presenting or 'giving an alternative', with ongoing creativity that keeps the fire of future alive.

The second element, light (interwoven with the first element, without a doubt) supports the first element with a journey through the range of basic colours.

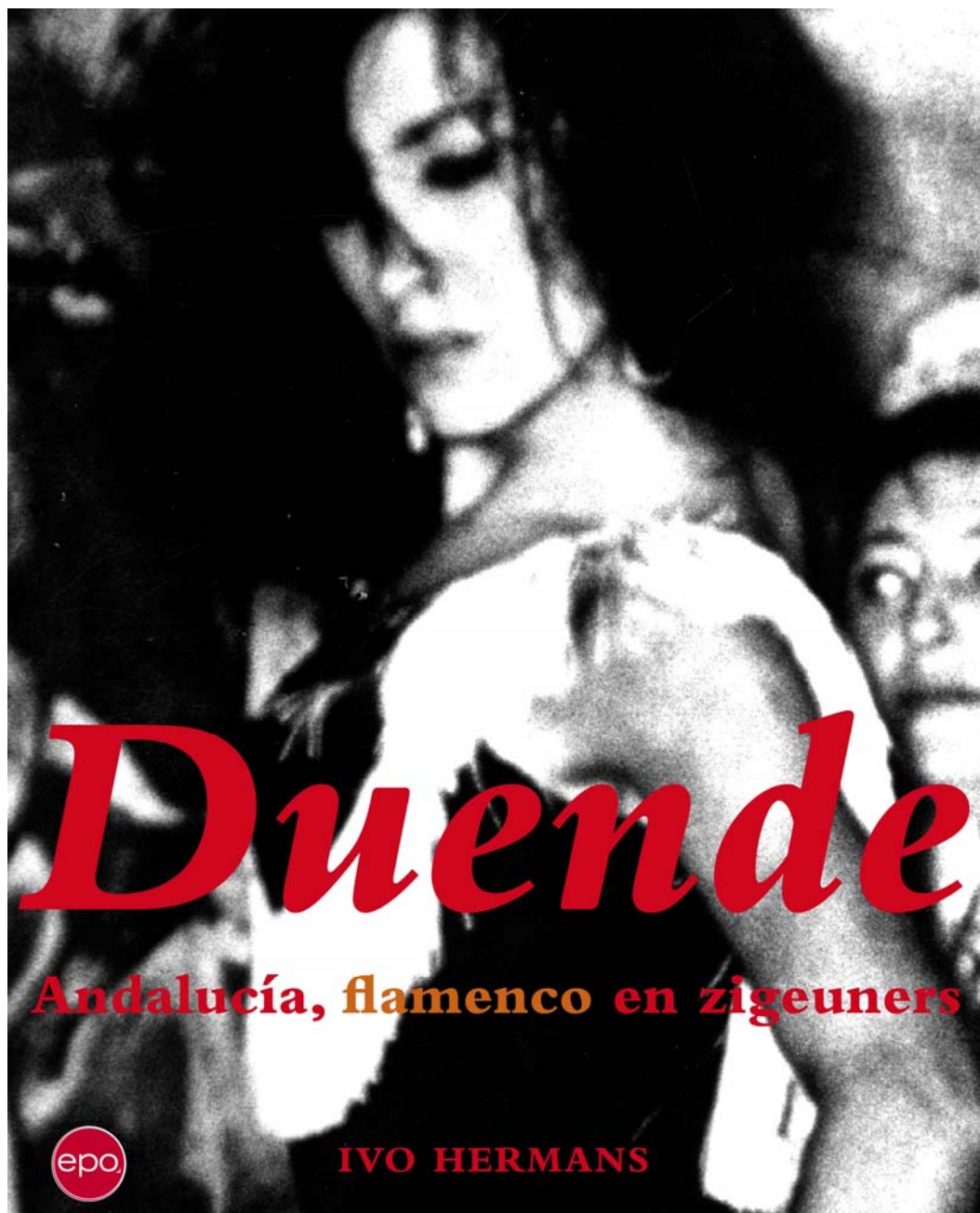
Thus, birth is surrounded by white tones from the strong afternoon light; childhood is lit up with yellow tones of the low sun; with long shadows and the moments of life out on the street. Adolescence brings us to the hours of sunset (soft orange and blue tones), light and hours of life, of gatherings, in the patios... And we gradually move to adulthood, where we find deep blue, indigo and violet. The 'death' area (understood not as the actual act of dying, but as a serious space of meditation which cannot be disturbed) is basically black and white, with touches of green, which symbolises hope. This green takes us to rebirth, to the area of the spirit, splashed with emerald tones, pale blue and the range of orange r-tones which almost turn red. We finish with a reddish-orange sunset.

These two narrative elements are the base of the musical script. Although the audience might not take it in directly, I am certain that it will penetrate them and will help them to follow the musical journey we are offering.

Duende • Andalucía, flamenco en zigeuners, Ivo Hermans

Nieuwe herziene uitgave. Met een nieuw hoofdstuk over dans en 32 extra pagina's kleurenfoto's van Annemiek Rooymans.

“Een standaardwerk, niet alleen omdat men er heel waardevolle informatie in kan vinden, maar in de eerste plaats omdat het de kern, de Duende van de flamencokunst – en dus van elke kunst – in zich draagt” (Wannes Van de Velde)

Inhoud

Duende ('de beheksing') vertelt de geschiedenis van de flamenco, die als levenswijze al enkele eeuwen in sommige wijken van de Andalusische steden schuilt. Flamenco ontstond in de loop van de zeventiende eeuw uit de ziel van diverse marginale minderheden zoals ondergedoken Moren, Joden en zigeuners. De tranceachtige beheksing bij de zang, de dans en de gitaar heet 'Duende'. Zonder Duende is flamenco zinloos en vaak niet meer dan wat flets vermaak. Flamenco is in essentie een diep gevoel en geen schools spel van pose en pasjes. De enige school voor flamenco is het leven zelf. Kwetsbaar en vrij.

Duende is tegelijk een reisverhaal over andere gezichten van Zuid-Spanje: de symboliek van het stierengevecht, de Semana Santa, volkse tradities, wijn en eten...

Auteur

Ivo Hermans schreef naast Duende. Een bericht over Andalucía, flamenco en zigeuners (1998, vijfde druk) ook Victor María's Doce Doncellas, de witte en de zwarte liefde (2005).

Ivo Hermans is al sinds zijn jeugd in de ban van Spanje. Hij schreef zijn archeologenverhandeling, eind jaren '70, op La Gomera. Later werkte hij vooral in Brussel in de grote tentoonstellingen, o.a. over de Azteken, de Inca's en Europolia Mexico. In 1991 stichtte hij de 'Koerier van Navarra'. Hij onderhoudt een relatie met Spanje waarin 'nu en ooit' onscheidbaar zijn versmolten.

Interviews - persexemplaren

Ivo Hermans is beschikbaar voor interviews: contacteer hem rechtstreeks via info@kovana.com

U kunt een recensie-exemplaar aanvragen bij **Uitgeverij**

EPO: elisabeth.michiels@epo.be

Colofon

isbn: 9789064450617 • 2011 - herziene uitgave • paperback (17 x 21 cm) - 294p. - geïllustreerd • prijs: € 20.00 • verschijnt in augustus 2011.